

TILL NATOS FÖRSVAR

Av Sir DAVID KELLY

Den sista post, som Sir David innehade under sin lysande diplomatkarriär, var som brittisk ambassadör i Moskva. Han är nu ordförande i den nyligen tillsatta Brittiska Atlantiska Kommittén.

DEN förvirring och osäkerhet om Sovjets politik, som f. n. råda på många håll, bero långt mindre på några bestämda åtgärder av Sovjet än på de hittills osäkra tolkningar, som från vissa håll givits dem av människor, vilkas uppfattning om Sovjetregimens egentliga natur är synnerligen dunkel. Även om »våra önskningar skulle förvandlas till hästar» är den på många håll omtalade avmattningen i entusiasmen för Atlantpakten en oroande faktor. Ty om det skulle föreligga en verklig ändring i det slutliga mål, som Stalins efterträdare satt upp, är en av de bestämmande orsakerna härtill graden av framgång för förverkligandet av Atlantpakten, huru långsamt denna än kan synas framträda.

Ingenting kunde heller vara mera ägnat att förhärda Faraos hjärta än en minskning i stödet för Atlantpakten. Premiärminister Churchill har föreslagit en kort, informell konferens för att utforska, vilka avsikter Stalins efterträdare hysa; om denna konferens kommer till stånd, skulle hans starkaste kort vara ett universellt erkännande av att medlemmarna i N.A.T.O. (North Atlantic Treaty Organization) äro pålitliga och verkligen ha allvarliga avsikter.

Minskningen i entusiasmen för »det största förbund som någonsin slutits i fredstid» beror både på överdrivna föreställningar om vad som verkligen hänt sedan Stalins bortgång och på en överdriven uppfattning om den framgång, som N.A.T.O. uppnått på det militära området. Jämfört med för fem år sedan äro de resultat, som uppnåtts ifråga om att bygga upp en internationell stab och en samordnad försvarsstyrka, verkligen storslagna; men general Ridgways årsrapport lämnar intet tvivel om medaljens baksida. Han säger däri, att »man icke kan komma till någon annan slut-

sats än att ett Sovjetanfall med full styrka inom närmaste tiden skulle möta ett allierat Europa-kommando, som vore alltför svagt för att fullfölja sitt nuvarande uppdrag», och att den potentielle angriparen »kan utnyttja sin offensivförmåga bäst han vill och välja tid, plats, styrka och riktning för sina anfall»; att Sovjetblocket för ett år sedan, med minst fem och en halv miljon man i vapen och minst 20 000 flygplan i första linjen, hade »enorm övervikt» och att »Sovjet under de senaste tolv månaderna systematiskt förstärkt sina egna såväl som sina europeiska satellitstaters väpnade styrkor, av vilka de senare nu förfoga över ett sjuttiootal divisioner om tillhoppa 1 300 000 man».

Rapporten visar, att reservlager »icke upplagts i tillräcklig mängd, huvudsakligen av finansiella skäl» och »att vår luftstyrka idag alltjämt är den svagaste punkten i vårt försvar». Hänvisningen till den ekonomiska situationen innebär i själva verket, att man av den allmänna opinionen i N.A.T.O.-länderna icke kan vänta sig stöd för de ekonomiska ansträngningar, som behövas för att lägga upp lager.

Denna dystra bild förbättras icke av några bevis på väsentliga förändringar i den internationella situation, av vilken N.A.T.O. var den direkta frukten. Flertalet av dem, som aldrig bott i Sovjetunionen och ej heller närmare studerat vad den åstadkommit eller läst dess grundares verk, tyckas vara ur stånd att begripa, att Sovjetsystemet är en odelbar helhet, avsiktligt skapad och dirigerad av en logisk och all-omfattande doktrin och att tillfälliga uttalanden och gester, t. o. m. från någon av de allra högsta makt-havarna, icke nödvändigtvis äro av samma innebörd, som om de härrörde sig från ledarna för någon av väststaterna. En grundläggande punkt i den stalinistiska doktrinen är, att alla — bokstavligen alla — element i den nationella verksamheten måste underordnas och ledas till att bygga upp ett samhälle, vars slutliga mål är att verkställa den världsrevolution med vilken den »Tredje historiska epoken» måste sluta. Under denna period var det lagligt och faktiskt nödvändigt att följa en sicksackkurs mellan perioder av långfristig strategi (för befordrandet av världsrevolution) och kortfristig taktik (för att splittra motståndarlägret, när detta såg ut att bli farligt).

En verklig »sinnesförändring» (dvs. av det slutliga målet) skulle därför innebära en revolutionerande förändring, som skulle vara av stor och synbar verkan; och medan vi alla hoppas, att en sådan sinnesförändring måtte ske, skulle det vara dåraktigt att inrikta

sitt handlande efter den, innan den inträffat, genom att bromsa N.A.T.O:s i och för sig otillräckliga framsteg eller det därmed sammanhängande uppsättandet av några tyska divisioner. Detta skulle verkligen vara det säkraste sättet att grusa allt hopp om en förändrad rysk inställning och om en lösning steg för steg av praktiska problem, såsom föreslagits av Sir Winston Churchill. Den vikt, som Sovjetregeringen lägger vid att hejda uppställandet av västtyska divisioner, understrykes tydligt av den synbara avsikten att stoppa militariseringen av Öst-Tyskland. Denna avsikt beskrevs av *The Sunday Times'* Berlinkorrespondent som »att satsa allt på ett återförenande av öst- och väst-Tyskland».

Dessa äro några av de hänsyn, som lett till att en Brittisk Atlantisk kommitté nyligen bildats i likhet med dylika kommittéer, som redan bildats i Förenta Staterna, Belgien, Danmark, Norge, Nederländerna och andra Atlantpaktländer, för att i Storbritannien sprida största möjliga kännedom om och förståelse för N.A.T.O. samt främja vänskap och solidaritet mellan dess medlemmar.

Kommitténs mål är strängt begränsat till att försvara och popularisera Atlantpakten. En del människor ha en stark känsla av att i långa loppet den enda grund, på vilken en varaktig fred kan byggas, är uppgivandet av den nationella suveräniteten och Atlantorganisationens utvecklande till en politisk federation; många andra, som varmt stödjade Atlantpakten, motsätta sig starkt varje sådan utvecklingstendens. Brittiska Atlantkommittén har som kommitté betraktad ingen »linje» i denna viktiga fråga. För det första, emedan vi måste lära oss gå, innan vi kunna springa, och eftersom Atlantorganisationen, såsom general Ridgway framhållit och såsom blott alltför tydligt framgår av nyligen timade händelser, endast håller på att börja pröva styrkan i sina ben. För det andra, emedan målet är att erhålla det vidast möjliga understöd och alla tänkbara kanaler för att sprida kunskapen till alla lager, men alldeles särskilt till skolor och militära tjänstområden. De, som stå i nära kontakt med de senare, äro ense om att behovet av den mest grundläggande upplysning är stort och trängande därstädes.

Bland de föreningar, som i kännedom om detta behov ha beslutat att delta i bildandet av kommittén och att främja dess arbete, äro bl. a. United Nations Association, English-Speaking Union, fackföreningsrörelsen och lärarnas sammanslutning liksom myndigheterna för uppfostran och undervisning inom krigsmakten.

Medan dess bildningssträvanden måste utgöra kommitténs primära mål, fästes även stor vikt vid samarbete med liknande

Till Natos försvar

föreningar, som redan bildats i en del andra N.A.T.O. länder, och att stimulera bildandet av sådana sammanslutningar i länder, där de icke redan existera. De som anse, att internationell solidaritet måste sträcka sig ännu mycket längre, om man skall trygga en verklig fred, kunna desto hellre medverka till vad som måste anses utgöra den enda grund, på vilken deras förhoppningar en dag skola kunna förverkligas.
